

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 110/04-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., bytom N. Z., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 14 C 27/00 a postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia vedenom pod sp. zn. 15 Ct 10/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2003 doručená sťažnosť M. A., bytom N. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn.

14 C 27/00 a postupom okresného súdu v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia vedenom pod sp. zn. 15 Ct 10/03.

Sťažovateľ uviedol, že 6. marca 2000 podal na okresnom súde určovaciu žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Tento spor je vedený pod sp. zn. 14 C 27/00 a *„hoc ide o naliehavý právny záujem, je ku dnešku pretiahnutý už na 1 290 dní, teda cca 40 000 hodín. A to v prospech žalovaného“*.

Ku konaniu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia sťažovateľ uviedol, že 28. februára 2003 osobne podal Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd V“) v mene maloletej dcéry návrh na vydanie predbežného opatrenia. Do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo ani v tejto veci rozhodnuté.

V závere sťažnosti poukazuje sťažovateľ na to, že *„Kvôli súdnym prietahom som nútený trpieť hmotnú núdzu, a rovnako ju musí trpieť sekundárne i dcérka, a to už od októbra 2000! Žiadam finančné zadosťučinenie jeden milión Sk“*.

Sťažovateľ zároveň žiada, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom

nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Osobitne sa zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno okrem iného v prípade, keď zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

1. Vychádzajúc z uvedeného, z predloženej sťažnosti, ako aj z informácií získaných zo súdneho spisu okresného súdu vo veci sp. zn. 14 C 27/00 a vyjadrenia jeho podpredsedníčky zo 7. januára 2004 ústavný súd zistil, že napadnuté konanie začalo na základe žaloby sťažovateľa o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru, náhradu škody, ochranu osobnosti a iné, doručenej okresnému súdu 6. marca 2000.

K tejto žalobe podal sťažovateľ 15. novembra 2000 návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby okresný súd uložil žalovanému povinnosť vyplatiť mu ušlú mzdu.

Ďalší priebeh konania bol nasledovný:

- dňa 29. novembra 2000 okresný súd vyzval sťažovateľa na upresnenie petitu žaloby a predloženie listinných dôkazov, o ktoré sa opiera jeho návrh; zároveň vyzval žalovaného (Železnice Slovenskej republiky) na predloženie pracovného poriadku; sťažovateľ prevzal výzvu 6. decembra 2000,

- dňa 8. decembra 2000 bolo okresnému súdu doručené upresnenie petitu žaloby sťažovateľom, pracovná zmluva a pracovný poriadok a ďalšie požadované doklady,

- dňa 18. decembra 2000 dal zákonný suda pokyn na doručenie žaloby žalovanému, ktorý ju prevzal 27. decembra 2000,

- uznesením sp. zn. 14 C 27/00 z 15. januára 2001 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia; sťažovateľovi bolo toto uznesenie doručené 31. januára 2001,

- podaním doručeným okresnému súdu 6. februára 2001 vzal sťažovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia späť a zároveň požiadal o nariadenie pojednávania vo veci; týmto podaním súčasne upresnil petit v časti výšky uplatneného nároku na náhradu škody,

- dňa 25. januára 2001 nariadil okresný súd pojednávanie na 28. marec 2001,

- v období od 28. februára 2001 do 20. marca 2001 predkladal sťažovateľ do spisu návrhy na dokazovanie,

- dňa 20. marca 2001 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa k stanovisku žalovaného k žalobe,

- na pojednávaní konanom 28. marca 2001 bol vypočutý sťažovateľ; pojednávanie bolo odročené na 23. máj 2001,

- dňa 6. apríla 2001 bol okresnému súdu doručený ďalší návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadal rozhodnúť, že okamžité zrušenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, ktoré mu bolo doručené 17. februára 2000, je neplatné; toho istého dňa bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie advokáta,

- dňa 12. apríla 2001 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci; v tomto podaní sa sťažoval aj na prietahy v konaní,

- dňa 21. mája 2001 postúpil okresný súd vec sťažovateľa v časti, ktorou sa proti žalovanému domáhal ochrany osobnosti a verejného ospravedlnenia, Okresnému súdu Nové Zámky,

- pojednávanie nariadené na 23. máj 2001 bolo odročené z dôvodu postúpenia veci Krajskému súdu Bratislava (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o námietke zaujatosti zákonnej sudkyne; spis bol doručený krajskému súdu 28. mája 2001,

- uznesením sp. zn. 19 Co 213/01, 19 Nc 14/01 z 31. mája 2001 krajský súd (na základe späťvzatia sťažovateľom) zastavil konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia (o ktorom bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu z 15. januára 2001) a rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 27/00; okresnému súdu bol spis vrátený 27. júna 2001,

- dňa 16. augusta 2001 bol okresnému súdu doručený tretí návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorý okresný súd uznesením sp. zn. 14 C 27/00 z 10. septembra 2001 zamietol; uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 14. septembra 2001,

- dňa 10. septembra 2001 nariadil okresný súd pojednávanie na 16. november 2001,

- dňa 1. októbra 2001 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 10. septembra 2001, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia,

- na pojednávaní uskutočnenom 16. novembra 2001 (sťažovateľ sa ho nezúčastnil, neúčasť ospravedlnil tým, že nemá advokáta, o ustanovenie ktorého žiadal v podaní zo 6. apríla 2001) okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol; sťažovateľovi bol uvedený rozsudok doručený 5. januára 2002 (vyhotovený bol 14. decembra 2001). Týmto rozsudkom zamietnutá aj žiadosť o ustanovenie advokáta v tomto konaní,

- dňa 22. januára 2001 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku zo 16. novembra 2001,

- okresný súd predložil spis krajskému súdu 23. januára 2002 spolu s odvolaním sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 10. septembra 2001, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia,

- dňa 29. januára 2002 bolo nariadené pojednávanie na krajskom súde na 28. marec 2002,

- podaním doručeným krajskému súdu 15. marca 2002 žiadal sťažovateľ okrem iného o ustanovenie advokáta a priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, zároveň predložil návrhy na doplnenie dokazovania,

- dňa 22. marca 2002 krajský súd zrušil termín pojednávania nariadeného na 28. marec 2002 z procesných dôvodov, ktoré vyplynuli z písomného podania sťažovateľa z 15. marca 2002, a 5. apríla 2002 nariadil pojednávanie na 16. máj 2002,

- dňa 16. mája 2002 bolo krajskému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „*upresnenie petitu odvolania*“,

- uznesením krajského súdu sp. zn. 13 Co 34/02, 13 Co 35/02 zo 16. mája 2002 bolo potvrdené uznesenie okresného súdu z 10. septembra 2002, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, a zároveň bol zrušený rozsudok okresného súdu zo 16. novembra 2001 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie; spis bol vrátený okresnému súdu 17. júla 2002,

- dňa 22. júla 2002 bola okresnému súdu doručená žiadosť Krajskej prokuratúry Bratislava (ďalej len „*krajská prokuratúra*“) o zapožičanie spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 27/00; spis z krajskej prokuratúry bol vrátený okresnému súdu 27. septembra 2002,

- dňa 1. októbra 2002 bol okresnému súdu doručený štvrtý návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorý okresný súdu uznesením z 29. októbra 2002 zamietol; sťažovateľ prevzal uvedené uznesenie 8. novembra 2002,

- dňa 12. novembra 2002 bol okresnému súdu doručený piaty návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia a 14. novembra 2002 podal sťažovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia aj v mene maloletej dcéry,

- dňa 22. novembra 2002 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o zrušenie žiadosti o ustanovenie advokáta; v tomto podaní zároveň urgoval nariadenie pojednávania vo veci,

- uznesením okresného súdu z 18. decembra 2002 bol zamietnutý piaty návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, vrátane toho, ktorý podal v mene maloletej dcéry,

- dňa 17. januára 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým navrhol, aby v dôsledku zániku žalovaného vstúpila do konania Železničná spoločnosť, a.

s., Bratislava, na ktorú prešli práva a povinnosti žalovaného; súčasne podal v poradí šiesty návrh na vydanie predbežného opatrenia,

- uznesením okresného súdu z 13. februára 2003 bol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý,

- dňa 6. marca 2003 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu z 13. februára 2003, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia, zároveň žiadal o vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania v jeho právnej veci; sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti aj proti sudcovi krajského súdu,

- dňa 5. mája 2003 okresný súd predložil spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti zákonnej sudkyne krajskému súdu spolu s odvolaním proti uzneseniu okresného súdu z 13. februára 2003, ktorým bol zamietnutý ďalší návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia,

- keďže sťažovateľ vzniesol námietku aj proti sudcovi krajského súdu, predložil krajský súd spis na rozhodnutie o jeho námietke Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorému bol doručený 19. mája 2003,

- uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Nc 54/03 z 28. mája 2003 nebol sudca krajského súdu vylúčený z prejednávania a rozhodovania v právnej veci sťažovateľa. Spis bol vrátený krajskému súdu 10. júna 2003,

- krajský súd uznesením z 27. júna 2003 rozhodol, že zákonná sudkyňa okresného súdu nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v právnej veci sťažovateľa, a súčasne osobitným uznesením z toho istého dňa potvrdil uznesenie okresného súdu z 18. decembra 2002, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia vrátane toho, ktorý podal v mene jeho maloletej dcéry; toto uznesenie bolo doručené okresnému súdu 13. augusta 2003,

- dňa 13. novembra 2003 zákonná sudkyňa vrátila spis krajskému súdu z dôvodu, že vo výroku uznesenia sa potvrdzuje iba jedno uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia, avšak z jeho obsahu vyplýva, že bolo rozhodované o dvoch odvolaniach; dňa 25. novembra 2003 bolo okresnému súdu doručené opravné uznesenie krajského súdu s dvoma výrokmi,

- dňa 13. januára 2004 bol nariadený termín pojednávania na 11. február 2004; na toto pojednávanie sa sťažovateľ sa bez ospravedlnenia nedostavil, aj keď doručenie mal vykázané; z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa bolo pojednávanie odročené na 21. apríl 2004 s tým, že sťažovateľ bude predvolaný pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty,

- dňa 2. marca 2004 podal sťažovateľ siedmy návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Z uvedeného chronologického prehľadu napadnutého konania vyplýva, že okresný súd bol v právnej veci sťažovateľa nečinný v období od podania žaloby (6. marca 2000) do 29. novembra 2000, keď zaslal sťažovateľovi výzvu na upresnenie petitu žaloby a predloženie listinných dôkazov. Toto obdobie predstavuje prieťahy v trvaní 8 mesiacov 22 dní.

V ďalšom období bol však už procesný postup okresného súd plynulý, sústredený, bez prieťahov, čo pretrvávalo až do vydania tohto rozhodnutia. Ústavný súd zohľadnil najmä to, že v priebehu konania bol okresný súd opakovane konfrontovaný s procesnými úkonmi sťažovateľa, ktorý podal celkom sedem návrhov na vydanie predbežných opatrení (navyše ešte jeden aj v mene maloletej dcéry), o ktorých musel rozhodovať nielen okresný súd, ale aj odvolací súd, ktorý všetky odvolaním sťažovateľa napadnuté zamietajúce uznesenia okresného súdu potvrdil.

V jednom prípade zoberal sťažovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia po jeho zamietnutí uznesením okresného súdu z 15. januára 2001 späť a o pripustení späťvzatia a zastavení konania musel preto tiež rozhodnúť odvolací súd.

V priebehu konania musel byť spis predložený krajskému súdu aj na rozhodnutie o opakovaných námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľom proti zákonnej sudkyňi okresného súdu a o námietke zaujatosti, ktorú vzniesol proti sudcovi krajského súdu, musel rozhodovať najvyšší súd, pričom ani v jednom prípade všeobecné súdy dôvody na vylúčenie sudcov uvádzané sťažovateľom neakceptovali. Uplatňovanie námietok zaujatosti je síce

právom účastníka konania [§ 15 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], ak sa však námietka ukáže ako nedôvodná, nemožno v dôsledku jej uplatnenia vzniknutý priesťah pričítať súdu. Plynulý postup okresného súdu ovplyvnilo aj to, že podania sťažovateľa v napadnutom konaní vykazovali aj procesné nedostatky, ktoré bolo potrebné priebežne odstraňovať.

Rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa príslušných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, na ktorú ústavný súd prihliadol už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Táto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 128/03, II. ÚS 133/03).

O proklamovanom záujme sťažovateľa na odstránení právnej neistoty, v ktorej sa nachádza ako účastník konania na strane žalobcu, nesvedčí ani jeho neospravedlnená neúčast' na pojednávaní konanom 11. februára 2004, v dôsledku čoho musel byť na nasledujúce pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 21. apríl 2004, predvolaný pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovanie vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03).

Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti vychádza aj z názoru, že „Dĺžku súdneho konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných priet'ahov v súdnom konaní“ (II. ÚS 41/00). Uvedené platí v prípade, keď súd o procesných návrhoch sťažovateľa konal a rozhodoval bez zbytočných priet'ahov.

V okolnostiach prípadu ústavný súd zistil, že napriek povahe konania, ktorá vyžaduje osobitne citlivý prístup (pracovnoprávny spor o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru), to boli predovšetkým procesné úkony a správanie sťažovateľa, ktoré vyžadovali potrebu venovať sa im zo strany okresného súdu, krajského súdu i najvyššieho súdu v prevažnej dobe doterajšieho trvania konania, a to v takej miere a v takom rozsahu, že sa vo veci konalo a rozhodovalo ku dňu vydania tohto rozhodnutia už štvrtý rok bez dosiahnutia právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému konaniu uzaviera, že sťažovateľ sám prispel k zdĺhavosti konania úkonmi, ktoré mu Občiansky súdny poriadok síce umožňuje urobiť, ale ktorých dôsledky predlžujú konanie, čo v sporovom konaní musí ísť na ťarchu účastníka.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní sp. zn. 14 C 27/00 odmietol ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na to, že podľa jeho názoru, aj keď doterajší priebeh konania pred súdom prvého stupňa nebol celkom bez prieťahov, v zásade však smeroval k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa a s prihliadnutím na ostatné okolnosti prípadu nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prieťahov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

2. Pokiaľ ide o konanie o návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorý podal 28. februára 2003 pôvodne okresnému súdu V, a vec bola na ňom vedená pod sp. zn. 13 Cpr 27/03, ústavný súd zistil, že uvedený súd ju 21. marca 2003 podľa § 105 ods. 1 a 2 OSP postúpil okresnému súdu, na ktorom je v súčasnosti vedená pod sp. zn. 15 Ct 10/03. Spis došiel okresnému súdu 27. marca 2003. Dňa 1. apríla 2003 zaslal okresný súd sťažovateľovi výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh. Túto výzvu prevzal sťažovateľ podľa údajov na doručenke 4. apríla 2003. Z dotknutého súdneho spisu nevyplýva, že by bol sťažovateľ na predmetnú výzvu do podania sťažnosti ústavnému súdu reagoval.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že sťažovateľ podal návrh na nepríslušný súd, a preto musela byť vec postúpená okresnému súdu. Na ťarchu sťažovateľa treba pripísať aj to, že pri podaní návrhu na vydanie predbežného opatrenia nezaplatil súdny poplatok, čím si nesplnil poplatkovú povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ktorá mu vznikla v zmysle citovaného ustanovenia podaním návrhu. V súvislosti s nereagovaním sťažovateľa na výzvu okresného súdu z 27. apríla 2003 na zaplatenie súdneho poplatku ústavný súd poznamenáva, že medzi základné predpoklady úspešného domáhania sa označených základných práv patrí aj včasné zaplatenie súdneho poplatku (napr. I. ÚS 35/04). Keďže zo strany sťažovateľa nebol tento predpoklad splnený a okrem podania návrhu na miestne nepríslušný súd bol v tejto veci úplne nečinný, neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu v predmetnom konaní

po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol (aj s ohľadom na citovanú judikatúru) kvalifikovať bez ďalšieho ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z tohto dôvodu odmietol sťažnosť aj v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní sp. zn. 15 Ct 10/03 ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2004